

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

La sabata de Beiras

A vui potser no canviarà gran cosa a la política basca i gallega –les enquestes no auguren canvis de governs–, però hi ha una cosa que ja sabem segur que sí que canviarà: al Parlament gallec ja no hi seurà més el carismàtic Xosé Manuel Beiras, que ha decidit jubilar-se de la política institucional.

Beiras ha estat un animal polític d'una intensitat poc habitual a l'Estat. Mentre a Catalunya vivíem en la letargia de l'oasi català i el peix al cove, a Galícia ell ja sacsejava la política –i les consciències– denunciant la corrupció del Parlament gallec quan ningú no ho feia, parlant de casta quan ningú en parlava, titllant la transició de "franquisme sense Franco" mentre tothom lloava les bondats de la llei d'amnistia. Durant anys Beiras ha portat aire fresc a l'Espanya decadent de les autonomies i ho ha fet des d'una de les nacions –Galícia– més greument maltractades pel centralisme polític i cultural dels governs espanyols.

Des del PSG, el BNG i ara a Anova

Mentre a Catalunya vivíem en la letargia de l'oasi català i el peix al cove, ell ja parlava de corrupció, de casta i del franquisme sense Franco

dins d'En Marea, Beiras ha estat sempre crític amb tothom, començant pels seus. Al Parlament gallec Beiras s'ha expressat de les maneres més políticament incorrectes: ha plorat, ha colpejat el seu escó amb una sabata per protestar contra el PP de Fraga i ha clavat cops de puny a l'escó d'Alberto Núñez Feijóo mentre li reclamava "una mica de decència".

Ara als seus 80 anys Beiras diu que es quedarà a casa a descansar amb la família, a llegir, a escriure i a tocar el piano. Costa de creure que Beiras es retiri del tot perquè els polítics vocacionals no s'acaben de jubilar mai. En qualsevol cas, els joves catalans que ens vam aficionar a la política als anys vuitantes i norantes li devem molt, a Beiras, perquè ens ha ensenyat que les esquerres sobiranistes de l'Estat teníem causes comunes per les quals lluitar, i ens ha demostrat que es pot ser radical des de les institucions, mirant el poder als ulls. Sense la sabata de Beiras potser no hi hauria hagut la sandàlia de David Fernández ni les preguntes incòmodes de Gabriel Rufián.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Mar, peixos i disseny

L'altre dia vaig anar al Museu del Disseny de Barcelona a visitar una exposició de la qual un dia d'aquests els parlaré perquè em va suggerir unes coses que poden ser d'interès. Vaig prendre un cafè al bar, i abans de tornar a casa vaig penetrar als Encants, que són al costat. En una petita llibreria de vell vaig trobar un volum de l'obra completa de Josep Pla editada per Destino que no tenia: el segon de la sèrie, *Aigua de mar*. A casa el vaig començar a llegir, i em va caure l'ànima als peus.

Jo he nascut i visc en una casa situada a cinc minuts a peu de mar. Sempre, des de petit, m'hi he traslladat i n'he fet ús, gairebé exclusivament a l'estiu. Llegint el llibre de Pla m'adono que, del mar, no en sé res. Ni del mar, ni dels animals que l'habiten ni dels vents que l'assoten o el tranquil·litzen ni de la gent que en viu, res. Quan vaig a plaça, puc dir el nom dels peixos elementals: les sardines, el lluç, el rap, el llobarro, l'orada, el llenguado, l'escórpora.... També el d'alguns crustacis, els més divulgats. Els altres, els haig d'assenyalar amb el dit. En el lli-

“Josep Pla em fa adonar que no sé res del mar que tinc a cinc minuts a peu

bre de Josep Pla hi són enumerats tots, també els que no es venen a plaça i dels quals n'ignoro la fesomia i el gust. Pla fa unes incursions amb barca. Només pel context endevino de què parla quan parla de maniobres, utensilis, arts i parts de l'embarcació. Si m'ho fa molt difícil, recorro al diccionari, i em canso. Per no dir res dels vents, els corrents, les nuvolades, el ris de cada ona o l'orografia. M'adono que només he fet una excursió amb barca, algun cop a la Costa Brava. A la costa pròpia, la de cinc minuts a peu, mai. Podria argüir en defensa pròpia que la meua ciutat fins no fa gaire ha

viscut –com es deia també de Barcelona– “d'esquena al mar” i que a causa del port d'Arenys de Mar els pescadors amb els quals hauria pogut mantenir conversa hi són residuals o inexistents. No m'hi facin pensar, que encara tindria un altre disgust: si em poso d'esquena a mar i, en conseqüència, de cara a la muntanya, tampoc no sé res d'arbres ni d'arbustos ni de les collites dels camps dels pagesos. Sóc espècimen de Museu del Disseny. Sé valorar el perfil d'una aixeta i, al bar, em coneixia totes les marques d'aigua mineral i de refrescos i totes les dels llicors exposats als prestatges.

Pla és insidiós. Un moment ha de fer un foc a terra per coure uns peixos i no se'n surt: “Em cau la cara de vergonya, sento una profunda sensació de ridícul. Tota la meua petulància i infatuació, en gairebé tots els aspectes de la vida, han tingut aquest límit: constatar que no he sabut encendre foc entre unes pedres.” Encara quedo més aixafat. Jo, com diu sovint Pla recorrent a una frase feta, “ni foc ni llum, ni brasa ni fum”. Bé, llum, sí: els de disseny que hi ha al museu.